

HROZEN

vinohradského evangelického sboru

Číslo 59 / prosinec 2005

<http://vinohrady.evangnet.cz/hrozen>

Jak se žije v Bohemce

— Rozhovor se S. Drbalem a manželi Shvartzovými [3]

Happy End — Zamyšlení P. Slámy [2]

Návštěva pěveckého sboru z Oberachingu (SRN) [6]

Limská liturgie — trvalka sedmiletá — Co je to „Lima“ [9]

Recenze knih ze sborové knihovničky [11]

Happy End

Knihy Zjevení 5,1-7

I viděl jsem po pravici sedícího na trůnu knihy popsané vnitř i zevnitř, zapečetěné sedmi pečeti.² A viděl jsem anděla silného, volajícího hlasem velikým: Kdo jest hoden otevřít knihy tyto a zrušit pečeti jejich?³ I nemohl žádný, ani na nebi, ani na zemi, ani pod zemí, otevřít knih, ani pohledět do nich.⁴ Pročež já plakal jsem velmi, že není nalezen žádný, kterýž by hoden byl otevřít a čísti tu knihu, ani pohledět do ní.⁵ Tedy jeden z starců dí mi: Neplač. Aj, zvítězil Lev, ten, kterýž jest z pokolení Judova, kořen Davidův, aby otevřel tu knihu a zrušil sedm pečeti jejích.⁶ I viděl jsem, a aj, mezi trůnem a čtyřmi zvířaty a mezi starci Beránek stojí jako zabitý, máje sedm rohů a sedm očí, jenž jsou sedm Duchů Božích, poslaných na všecku zemi.⁷ I přišel a vzal knihy z pravice toho, kterýž seděl na trůnu.

Věci jsou jasné teprve od konce. Podobně jako knihy. Podobně jako naše životy. Jan vidí svitek popsaný zevnitř i zvenčí. Svitek je ale zapečetěn sedmi pečeti. Snad tu a tam lze nějaké slovo přečíst, ale to další mizí v záhybu svitku. Mysl svitku je skrytý.

Je to svitek popsaný z obou stran. Tak je tomu se vším: mohu se na věc dívat z jedné i z druhé strany. Podobu svého života „píšu“ já sám, ale mnohé už bylo napsáno, ještě než jsem já sám začal psát. Možná jde o svitek smlouvy. Jednu stranu já, druhou smluvní partner. Jenomže to se mohu jen dohadovat. Pečeti tajemství nemůže nikdo rozlomit.

Jan se dává do pláče. Pláče za všechny, kterým se život nedaří, připadá jim, že se v něm motají stále dokola. Pláče za ty, komu byly dány spokojenost a mír, ale oni si uvědomují prchavost toho všeho. Zpráva o našem životě, o jeho hodnotě, o jeho

smyslu je zapečetěná. Jak to s námi dopadne, nevíme.

Od Božího trůnu ale přichází dobrá zpráva. Prý zvítězil lev z pokolení Judova. To je titul dlouho očekávaného židovského mesiáše, Krista. Na různých místech Starého zákona prosakuje naděje, že se Boží vláda, všelijak zpochybněná vojenskými a politickými nezmary Božího lidu, přece jen nakonec ukáže a že Pán Bůh znovu dosadí k moci někoho z davidovské dynastie, „blanického rytíře“ z královského rodu, který nastolí vládu míru. Tento zaslíbený král přichází. Jen on je prý hoden rozlomit pečeti. U Božího trůnu, tam se ví, jak bude vypadat příběh našich životů i příběh celého světa, napsaný ze dvou stran. Když se ale Jan podívá směrem, kterým jeden ze starců ukazuje, spatří — obětovaného Beránka. Namísto očekávaného lva vidí Beránka, „jako zabitého“ (v.6). Beránek ve funkci lva. Ukřižovaný lev. Ježíš, který skončil na kříži, je beránkem i lvem. Řada sedmiček svědčí o jediném: Ježíš, narozený takřka nepovšimnut a po třiceti letech ukřižovaný Římany, je vrcholem Božího stvoření, je ukázkou, jakže to Pán Bůh se stvořením i s námi myslí. Od Božího trůnu přichází zpráva, že tajemství našich životů rozlomil svým vlastním osudem mesiáš Ježíš.

V době adventu a Vánoc vidíme často jesličky, kolem nich Marii a Josefa a v nich Jezulátko, blikavá světýlka a ladovské scény za výlohami. Slyšíme koledy v obchodních domech. Jasně: je to kvůli zvýšení tržeb. Ale jsou to také střípky příběhu, který se nad Bibli vypráví v církvi celý. Už v betlémských jeslích se začíná odhalovat, jak to Pán Bůh se světem myslí. Budoucnost patří dítěti narozenému dvěma bezdomovcům v chlévě, beránku zbitému. Neboť tak to Pán Bůh chtěl.

Petr Sláma

Jak se žije v Bohemce

Rozhovor se Sašou Drbalem a Věrou a Ludvíkem Shvartzovými

Matěj Cháb, Věra a Ludvík Shvartzovi

Bohemka oslavila v letošním roce sté narozeniny. O cestách bohemských od roku 1905 k dnešku čteme nebo posloucháme u nás na Vinohradech, zejména díky Sašovi Drbalovi a také díky rodině Shvartzových. To považují za velké privilegium. Cesta, kterou Bohemka a bohemští šli a jdou, není zrovna široká a pohodlná. Je to ale cesta, na které se odehrávají příběhy svědectví víry, které osloví snad každého, kdo jim naslouchá. Milá přítomnost rodiny Shvartzových a Saši Drbala, vinohradských, kteří mají své kořeny v Bohemce, mi tuhle cestu připomíná a zároveň ve mně vzbuzuje zvědavost na to, jak to na Bohemce vypadá dnes. Jak se tam žije. Byl jsem proto moc rád, že jsem mohl strávit sobotní podvečer u Shvartzů, kde jsem si se

sestrou Věrou Shvartzovou, jejím mužem, bratrem Ludvíkem Shvartzem (skrývajícími se v rozhovoru pod zkratkami VS a LS) a také s příšedším bratrem Sašou Drbalem (SD) povídal o bohemské přítomnosti.

Jak dlouho se jede do Bohemky?

VS: Tady odsud z Korunní před domek mojí maminky Amalie Andršové, je to přesně patnáct set kilometrů. Když jsme tam naposled jeli, vzdálenost jsme měřili a vyšlo to úplně přesně. Jede se tam dvacet čtyři hodin.

Kolik žije v Bohemce lidí?

VS: Žije tam asi 400, 450 lidí

SD: Nevím, asi 200 stavení je tam dneska. Bohemka je ale kosmopolitní —

napočítali jsme tam 13 národností. Dorozumívací řečí je čeština.

VS: Bohemština, na Bohemce se mluví bohemsky.

SD: Základem je opravdu kraličtina, čeština se tu udržovala podle Bible.

VS: Řeč je hodně česká, třeba na Veselynivce se už bohemštinou nemluví, mají tam svůj dialekt, bližší ruštině. Sklenička se bohemsky řekne sklenka, ale na Veselynivce už pijete se stakanu. U nás se čeština držela hodně i přes knížky, hlavně pohádkové. Já jsem ze čtyř dětí a jediná jsem víc četla, takže když přijela návštěva z Prahy a bylo potřeba ji provázet, dělala jsem to já.

A jak se čeština dneska udržuje?

SD: Na Bohemce byla do roku 1938 česká škola, takže tam i dnes žije hodně lidí, co se česky učilo.

VS: A dneska je to také tak — asi od 1. září 1991 se na škole učí čeština, paní učitelky byly studovat v Čechách, v Dobrušce. A učí se tam tak teď všechny děti, ať už jsou z českých nebo jiných rodin. Jsi Ukrajinec a žiješ v Bohemce — děti se ve škole budou učit česky.

Kolik tam žije mladých lidí a dětí?

VS: Teď tam mají celkem hodně mládeže a dětí. Po ekonomickém “krachu” na Ukrajině (to byla doba, kdy přišlo také dost Ukrajinců pracovat sem do Čech) se na vesnici přistěhovalo dost mladých lidí. Ve městě neměli z čeho žít, tak se vraceli. Na vesnici se dá alespoň hospodařit, i když je to dřina. Ona tak okolo 96, 97 roku byla opravdu bída. To i děti chodily prosit o chleba. Ale po roce 2 000 se vrátilo dost mladých rodin.

SD: Ano, děti chodily pro domech prosit o chleba, to se od toho pověstného

hladu v třicátých letech do té doby nestalo.

VS: Tak se mladí vrátili a začali hospodařit, mají pár krav, z toho mají mléko pro sebe, dávají je ještě do výkupu, někdo má vepříky, slepice... Můj bratr pěstuje třeba hodně slunečnice, sami si lisují olej. Ale má toho také dost, celý den je na nohou okolo hospodářství, v létě na práci přibírá ještě lidi, které pak večer, když obstará hospodářství, každý den vyplácí. Ten chce peníze, ten zas třeba olej. Tak s tím má práci do noci.

V hospodářství pracuje hodně lidí?

VS: Většina dělá v hospodářství, ale každý na svém, drží si pár zvířat, nebo třeba několik rodin hospodaří spolu.

SD: Dřív hospodařilo družstvo. Družstvo se rozpadlo, oni ho pak předělali na společnost s ručením omezeným, ale i ta před rokem skončila.

VS: Tak dělá každý na svém. Někteří chlapi jezdí do Pervomajska, to je nejbližší město, a tam ještě berou sezónní práce. Jinak si ale každý pro sebe vypěstuje, chleba se peče.

Chleba se peče doma?

VS: No ano, každý. Někteří pečou v troubě ve sporáku, ale mají tam doma pece. Chleba se peče jednou týdně. Pec se roztopí dřevem nebo kirpičem. To jsou takové brikety udělané hlavně z toho, co se vykydá od krav, ještě se to smíchá se slámou. To se dá do forem a usuší. Kirpič hodně hřeje.

SD: Kirpič se dělal z kravského hnoje smíchaného ze slámou. Osobně jsem ho dělal a opravdu dává mnoho tepla.

LS: Oni už vědí, jakou má mít pec teplotu. Když se roztopí, strčí tam ruku: pokud ji v peci neudrží, tak by se chleba spálil, když ji tam udrží dlouho, nedopekl by se...

VS: Pečou se velké bochníky, jeden má přes tři a půl kila.

Jaké jsou na Bohemce radosti?

VS: Dělají tam koncerty, pravidelně, některé zařizuje centrum humanitární pomoci — 21. června 2001 tam zpívala paní Henychová. Drží se hodně české tradice. Schází se folklórní spolek, zpívají spolu..

SD: Folklórní spolek tam je. Do poloviny sedmdesátých let dvacátého století tu byla i dechovka.

VS: Pak je i dětský spolek, dospělí se schází a hrají spolu divadlo. Já jsem také dřív hrála a vlastně jsme se při tom víc seznámili s Ludvíkem.

LS: Začali jsem ve hře a v životě nám to pořád drží.

VS: Pak se hodně společně slaví. Na pořádání slavností je tam opravdu moc pěkný park. Koncerty jsou vždycky na svátky. Takové největší svátky jsou Vánoce (24.-26. prosince), Nový rok (Silvestr), Mezinárodní den žen (8. března), Velikonoce (ty se oslavují spolu s Ukrajinci podle juliánského kalendáře kvůli zemědělským pracím), Den vítězství (9. května), zelené svátky (Trojice) a nyní také asi budou oslavovat podle ukrajinských

zvyků chrámový svátek (20. října — den posvěcení Betlémské kaple). Samozřejmě, že jsou ještě státní svátky Ukrajiny jako Den Nezávislosti (24. srpna) aj.

A jaké mají bohemští starosti?

VS: Život je těžší než tady. Staří lidé mají malý důchod, asi tak 170 hriven na měsíc, to je asi 40 dolarů. Tak si musí také držet pár zvířat. A pro mladší ... Když chtějí, aby děti vychodily školy, musí je hodně podporovat. Když studují ve městě, tak se na neděli vrací a pak si vezou chleba, smetanu (ta není jako v Praze, ale hustá — maže se na chleba), maso, zkrátka jídlo na celý týden. Pak také jezdí o hodně méně autobusy do Mykolajiva, oblastního centra, a i do jiných měst. Každý má teď nějaké auto. Ale jezdí se málo, i když benzín je na Ukrajině pořád o hodně levnější než u nás.

SD: Ale je vidět, že Bohemka začíná být samostatnější. Přemýšlejí, jak si co naplánovat a jak se o sebe postarat. A ještě řekni, Věro, o tom víně.

Na Bohemce jsou vinohrady?

VS: No ano, dřív se pěstovalo opravdu hodně vína, to se dělalo na prodej na trh.

Každý v Bohemce má sklípek, tam není jen víno, je také na zeleninu, ale soudek s vínem najdete v každém. My jsme u nás měli 350 keřů.

Jaký je na Bohemce sborový život?

SD: Do roku 1962 se scházel sbor o nedělích v jedné chalupě. Od roku 1962 se vlastně sborový život připomínal jen o pohřbech

VS: V 90 nebo 91 jsme se ale začali znovu scházet. Začla mládež, křtily se děti. V červnu 1995 se začal stavět nový kostel, otevřen byl 20. října 1996. Dneska se už lidé tolik nescházejí v týdnů. V neděli ale chodí pravidelně tak 30 lidí. On pan kazatel Jančík je už také hodně starý, bude mu 80. Sborový život záleží také na tom, jaká je zrovna v ten čas práce s hospodářstvím. V zimě

se chodí o hodně víc — to přijíždějí návštěvy, příbuzní.

LS: Ale krásně se v kostele zpívá

SD: Ano, zpívá se ještě ze starých exulantských zpěvníků — z Harfy siónské. A nejen z ní, ale také z EZ (ČCE) a bohemské Nové sbírky

VS: Pěkně se tam zpívá, některé písničky zpívají i čtyřhlasně. To je krása poslouchat.

SD: V Bohemce je zpěvník faráře našeho sboru L.B. Kašpara Písně cestou života (Praha, 1902 a 1904). Ovšem, nyní se nepoužívá. Ještě jsme měli radost z konfirmace, ta se konala v Bohemce na zelené svátky. Zúčastnila se ji také mládež z Veselynivky, Malé Aleksandrovky a Sophientalu.

Ptal se Matěj Cháb

Návštěva z Německa

Bohoslužby a beseda se členy pěveckého sboru z Oberachingu

V neděli 6.11. byli našimi hosty členové pěveckého sboru z Oberachingu — zazpívali při bohoslužbách a pak s námi besedovali při čaji a kávě v prvním patře. Za náš sbor i za sebe samé krátce promluvili Šárka Osladilová, Jarmila Raisová a Vojtěch Zikmund. Příspěvky našich německých hostů (redakčně mírně krácené) dnes přinášíme. **jaš**

O sboru v Oberhachingu (z příspěvku Elisabeth Abel)

Náš sbor v Oberhachingu jižně od Mnichova má dlouhé dějiny. V roce 1999 slavil již 1250 let od založení. Oberhaching má asi 13 000 obyvatel — z toho je asi 2 400 protestantů (jejich počet spíše stoupá). Náš kostel „U dobrého pastýře“ byl vybudován v roce 1934 a v letech

1992-3 rozšířen. Naproti kostelu byl v roce 1982 zřízen sborový dům, který je využíván pro různé akce.

Každou neděli máme bohoslužby, ročně máme asi 30-40 křtů a kolem 35-45 konfirmandů. S katolickou církví pěstujeme čilou ekumenu (ekumenický modlitební týden, bohoslužby na jaře, světový den modliteb, příležitostné bohoslužby pro děti a rodiče). Dalšími ekumenickými akcemi jsou školní bohoslužby a dětský biblický den, ekumenický kruh žen, skupiny maminek s dětmi a také tři pěvecké sbory (nás, gospelový sbor a dětský sbor). Kromě toho máme ještě dvě pěvecko-instrumentální skupiny — ti všichni obohacují bohoslužby hudbou. Ve sboru jsou také tři domácí skupinky, ve kterých se čte bible a hovoří se o otázkách víry.

Dalším těžištěm práce je také projekt práce s mládeží, na němž se kromě nás podílejí ještě dvě lokální organizace. Zapomenuta není ani starší generace: máme skupionu seniorů a pravidelné bohoslužby v domové důchodců.

Od roku 1984 trvá také partnerství s luterským sborem v Ikwete v Tanzánii. Podporujeme je v jejich projektech, uskutecnili jsme i vzájemné návštěvy. V Ikwete byla nedávno zřízena stanice první pomoci.

Jednou za rok se setkáváme ke sborové slavnosti pod širým nebem, se zpě-

vem pěveckých sborů, hrami pro děti a zajímavým programem pro mladé i staré. Máme společné jídlo, ke kterému všichni něčím přispějí — je to veselý den, který posiluje sounáležitost členů sboru a všech skupin i kroužků.

Z pozdravu Klause Baltzera

Také v naší zemi se křesťané ocitají v menšině. Nestěžujeme si na to, ale vidíme jako svoji úlohu, abychom v rychle se rozvíjejícím světě i společnosti dosvědčovali svou víru. Jde nám o setkávání od sboru ke sboru. Velká politika není naší věcí. Jsme ekumeničtí, abychom mohli sdílet poklady našich tradic — nikoliv se navzájem vymezovat. Našemu pěveckému sboru jde o to, aby prostřednictvím hudby snižoval „práh“ církve. Dáváme proto pozor na to, aby hudba a text měly stejné místo.

Ze svědectví Ernsta Kraemera

Začal jsem chodit v roce 1998 do našeho pěveckého sboru. Tehdy jsem nepatřil k církvi, nevěděl jsem, kdo nebo co Bůh je. Ve sboru jsem se cítil velmi dobře a nechtěl jsem se dlouho vydělovat ani ze společenství církve. Nakonec jsem do ní v roce 1999 vstoupil. Na svou otázku, kdo je Bůh, jsem našel odpověď v Novém Zákoně, kde v Janově epistoletě stojí: Bůh je láska. Tomu je snadné uvěřit.

□ Úterní koncerty

Rád bych pozval všechny vždy první úterý v měsíci ve 14.30 hodin do sboru ČCE na Vinohradech k setkáním, která pořádají vinohradský sbor spolu s mezinárodní společností A. Dvořáka.

Možná si také uvědomujete, že v naší, často až na jedince atomizované společnosti, navíc společnosti často tlačené k tomu, aby počítala s tím, že rozhodující jsou síly trhu, mohou (podobně jako kdysi „útočištná města“) jakousi ochrannou, ne-li dokonce ozdravnou funkci sehrát právě pravidelná setkání s těmi, s nimiž si můžeme rozumět. Jako balzám na duši jsou chvíle, kdy se můžeme cítit bezpečni, nevydírání vysokým vstupným, chvíle, na které se můžeme těšit také proto, že se sejdeme s přáteli.

Myslím, že to, co nabízí vinohradské staršovstvo a Mezinárodní společnost A. Dvořáka, by mohla být dobrá nabídka mnoha lidem, jistě všem, kdo kdysi jezdili na evangelické brigády. Mohou si být jisti, že kdykoli, když mezi říjnem a červnem přijdou první úterý v měsíci odpoledne na Vinohrady, potkají se nejen se špičkovou hudební kulturou, ale také s přáteli. Že si dokonce se svými přáteli mohou dlouho předem domluvit, že se na Vinohradech právě při této příležitosti sejdou, protože vědí, že budou dveře otevřené!

Nejbližší setkání je 6.12.2005, tedy první úterý v prosinci. To bude mezi námi a na klavír zahraje sestra Anna Máchová, kterou možná někteří znáte pod jménem Heryánová. Jsem jí moc vděčný, že toto pozvání přijala a moc se na její koncert těším. A vám všem děkuji za pomoc při jeho propagaci!

□ Štědrý večer společně

Zveme všechny, kteří chtějí strávit štědrý podvečer společně ve sboru, v sobotu 24.12. na pátou hodinu odpoledne do prvního patra. Můžete, ale nemusíte s sebou přinést něco k jídlu. Pomůže nám, když se dopředu přihlásíte Lucce Slámové. Váháte-li, budeme rádi, když přijdete.

Petr Sláma

□ Adoptce na dálku

Jak si doufám alespoň někteří dobře pamatujete, 12. dubna 2004 jsme prostřednictvím Arcidiecézní charity Praha adoptovali afrického chlapce jménem George Kasule. Od té doby jsme od něj dostali 4 dopisy, vánoční přání, výroční zprávu a 3 fotografie. Tento měsíc George skládá státní zkoušky, které ukončují tzv. základní školu, a pokud je úspěšně složí — a já pevně věřím, že ano — čeká ho dalších 6 let studia na střední škole. Připomínám, že George by se rád stal lékařem a velmi se snaží učit se co nejlépe. Určitě by uvítal pár povzbudivých slov také od svých dalších „adoptivních rodičů“, nejen ode mě, a tak vás prosím pište, kreslete, malujte, o odeslání se už postarám.

V příštích číslech časopisu Hrozen vám představím naši novou adoptivní holčičku z Indie. Možná už jste si všimli na nástěnce její fotografie. Je moc krásná a jmenuje se Kalpana.

Děkuji všem, kteří přispěli v roce 2005 a budu se těšit v příštím roce na další adoptivní rodiče.

Jana Fučíková

Limská liturgie — trvalka sedmiletá

Koncem měsíce zazní vždy v nedělních ohláškách stručná zmínka o bohoslužbách podle limské liturgie. Je to už sedm let od chvíle, kdy jsme s touto liturgií spolu se sousedním sborem ČSCH začali, rád bych proto v několika odstavcích připomněl, co to vlastně „Lima“ je.

V roce 1982 se v peruánské Limě konalo zasedání Světové rady církví. Jeho účastníci tehdy na závěr jednání slavili společně Večeři Páně. Použili přitom formuláře, které k tomu přichystalo několik teologů vedených Maxem Thurianem z Taizé. Snažili se o takovou podobu bohoslužeb, která by nikoho z účastníků nepohoršila, ale ani nezanechala s pocitem, že při nich něco podstatného chybí. Zasedání v Limě se jako delegát z tehdejšího Československa zúčastnil také prof. Josef Smolík z našeho sboru (a vzpomínal na to v Hroznu č.17 v r. 2001). Formulář je jakýmsi liturgickým „esperantem“, jazykem, kterým se v žádné zemi nemluví, který samozřejmě má k určité tradici blíže než k jiným — a který je nástrojem hrstky nadšenců, kteří chtějí „komunikovat“ napříč dosavadním hranicím.

Jak vypadá koncem roku 2005 „Lima“ na Vinohradech? Scházíme se střídavě ve Farského sále husitského sboru (vchod je z Dykovy ulice) a v našem sborovém sále v 1. patře, vždy první čtvrtek v měsíci v sedm večer. Domácí farář vede bohoslužby s vysluhováním Večeře Páně, host poslouží kázáním. Přísně vzato, slavíme limskou liturgii jen v polovině případů. Když jsme u husitů, používáme formulář Večeře Páně, který vznikl v prostředí Skotské (reformované) církve. U husitů většinou zpíváme písně z Taizé,

u nás z evangelického zpěvníku. Setkání jsou dvanáctkrát do roka. V létě nás někdy bývá méně než deset. Během roku o něco víc, málokdy ale přes třicet. Za ty roky se již zčásti známe, těch několik našich, pár od husitů. Pravidelně se objevují nové tváře, které „se doslechly“. A pak zvláštní okruh 5–10 lidí, převážně katolíků, evangelíků, hledačů, kteří se jednou zastaví, dvakrát ne.

Já osobně považuji čtvrtční večerní bohoslužby za klidný přístav uprostřed perného týdne. Tiše čekají, až se přehoupne nový měsíc. Kolem bouří vlny povinností, termínů. Tady čtení z Bible, krátké kázání. Modlitby předtištěné i kostrbatě vyslovené, vyprovozené společným zpěvem Kyrie eleison (Pane smiluj se). Rozpomínání se na Kristův příběh. Stále stejnými slovy, která už leckdo zná z paměti. Přicházíme do nich pokaždé s jiným nákladem strachů, starostí nebo radostí a nadějí. Takže slyšíme vždy něco jiného. Slyšíme, jíme a pijeme. Jsou setkání, která se „zajedí“, po čase ztratí na síle. U Limy jako by to bylo naopak. Z mnoha stran na nás dorážejí definice, které se nás jako lité šelmy chtějí zmocnit. Většina z nich nám chce vnutit: „Jsi úplně nemožný, když si nekoupiš...když nemáš... když neděláš... když jsi nestihl...“ Jiné nám nalhávají: „jsi bezvadný a svělý, protože jsi zvládnul...“ Večeře Páně nás nově definuje jako hříšníky, které přesto Pán zve ke své radostné hostině. Už teď jako k závdavku toho, co teprve chystá. Není marné vnést si trochu pravidelnosti do tohoto rozpomínání se, kým že to vlastně jsme.

Petr Sláma

Z historie vinohradského sboru XXVII

1940

V počátku roku bylo konstatováno, že v důsledku mimořádných oprav provedených v roce 1939 (fasáda a topení) skončí sborový rozpočet schodkem. Uvažovalo se buď o zvýšení saláru nebo o vypsání podomní sbírky na úhradu mimořádných výdajů za opravy. Na výzvu synodní rady zvyšuje staršovstvo přídavek k platu faráři Jeriemu a také vikáři je plat upraven. Probíhají přípravy na 50. výročí sboru, kterého má být vzpomenuo jednak cyklem přednášek a dále slavnostními bohoslužbami s kázáním synodního seniora J. Křenka. V březnu projednalo sborové zastupitelstvo hospodaření roku 1939, schválilo některá finanční opatření a také program jubilejních slavností. Rozhodnuto o vypsání „Jubilejní sbírky“ na úhradu mimořádných oprav. Dále projednáván stav varhan, které byly poškozeny vlhkostí ze sousední zahrady, a mluvilo se také o sborovém životě.

V červenci bylo znovu jednáno o varhanách a jejich přesunutí na levou galerii a o pořízení izolačního systému. Celkový předpokládaný náklad odhadnut na 23 000 Kč. V listopadu bylo projednáváno

dokončení přemístění varhan. Na této schůzi také avizoval svou rezignaci vikář Bohatec a za svého nástupce doporučil bratra Marounka.

Prosincové zasedání přineslo jako hlavní bod projednávání práce ve Vršovcích, kde se dílo rozšiřovalo. Byl ustanoven nový výbor kazatelské stanice — ten později předložil nový návrh statutu, který by upravoval poměr mezi sborem a kazatelskou stanicí.

1941

Začátkem roku projednávalo zastupitelstvo sborové účty a také skutečnost, že sboru byl zvýšen povinný příspěvek do církevní pokladny na Kč 7 000. V dubnu byl schválen statut vršovické kazatelské stanice a předložen ke schválení seniorátnímu výboru. Dále bylo usneseno dát kostelníkovi Vančurovi soudní výpověď pro soustavné neplnění povinností. Za nového kostelníka přijat bratr Říha. V září proběhla vizitace sboru seniorem Lanštjikem, při které byla důkladně probrána sborová situace, hospodaření i práce s kazatelskou stanicí Vršovice.

Podle zápisů br. V. Chadima zpracoval mch

□ Z jednání staršovstva

Staršovstvo na své schůzi 10.11. mj.:

- schválilo znění povolací listiny a dodatků pro br. faráře Jaromíra Strádala st.;
- zvolilo kandidáty na volební listinu pro volby do seniorátního výboru JJ konané v rámci konventu (Jakuba Šilara delegátem a M. Chába náhradníkem);
- dokončilo rozdělení částky, sborovým shromážděním oddělené na pomoc v ČCE mimo náš sbor (pomoc při úhradě PF Raná u Hlinska, Klášter nad Dědinou po

20 000 Kč, pomoc při zajištění provozu sboru Mšeno u Mělníka 20 000 Kč, Javorník 15 000 Kč, splácení půjčky ze stavby 20 000 Kč Jablonec, dary střediskům Diakonie: Str. pro zrakově postižené v Klimentské ul. 20 000 Kč, Rolnička 15 000 Kč, stavební půjčka Pardubice 30 000 Kč);

■ svolalo (již tradiční) rozšířenou schůzi staršovstva na neděli 15.1.2006 a rozhodlo pozvat jako hlavního hosta br. Miroslava Filipiho, který se podělí o své hojně zkušenosti s prací presbytera i kurrátora. (es)

Knihy k užitku i potěšení

Jak jsme si již v Hroznu připomněli, sborová knihovna obsahuje poměrně značný počet knih různého stáří, obsahu a zaměření od různých vydavatelů, které by mohly opravdu podstatněji sloužit všem členům sboru.

Za připomenutí by tentokrát v úvodu možná stálo, že naše církev má svoje vlastní vydavatelství Kalich, které v letošním roce slaví 85 let od svého vzniku. Akciová společnost Kalich vznikla v roce 1920 a brzy nato začala také provozovat stejnojmenné knihkupectví. Vydavatelská a knihkupecká činnost si pod značkou Kalichu uchovala dodnes vzácnou kontinuitu, a to dokonce na stále stejném místě v Jungmannově ulici v Praze 1.

K našemu sboru má knihkupectví Kalich velmi úzký vztah, neboť kromě

toho, že odsud máme podstatnou část knih ve své sborové knihovně, byl nejdéle působícím prodávacem v Kalichu náš spolubratr pan Mazel. Několik let po roce 1990 byl vedoucím knihkupectví Vojtěch Zikmund a pár let v této době byl Kalich také součástí Evangelického nakladatelství (pracujícího i pro další nekatolické církve), které vedl Miloš Lešikar. Vydavatelství Kalich zajišťovalo vždy produkci knižních titulů z oblasti Českobratrské církve evangelické, ale dlouhou řadu let také pro evangelickou teologickou fakultu. Vycházejí zde však samozřejmě i tituly od autorů z jiných církví a nejrůznějšího zaměření (od teologické literatury a slovníků až po pohádky pro děti).

Miloš Lešikar

□ Recenze

Církev v proměnách času 1969–1999

(Kolektiv autorů, Synodní rada ČCE ve vydavatelství Kalich, 2002)

Jedná se o obsažnou mnohasetstránkovou knihu většího formátu, která poměrně podrobně (včetně mnoha fotografií a dokumentů) přibližuje nelehké a rozporuplné období činnosti naší církve před rokem 1990. Vzhledem k tomu, že se jedná o poměrně drahou publikaci, ale velmi zajímavou, doporučujeme její zapůjčení z knihovny. Tato kniha navazuje formátem, grafickou úpravou, a obsažností na již dříve vydanou publikaci *Církev v proměnách času 1918 – 1968*.

Rozdělující zed' je zbořena

(Česko-německá pracovní skupina ČCE a Evangelické církve v Německu, pro SR ČCE vydal Zdeněk Susa, 1999)

Zajímavá a obsažná knížka v měkkých deskách, zaměřená k prohloubení porozumění mezi Čechy a Němci, která v závěru přináší i v češtině i němčině také rejstříky kontaktních míst, sborových a církevních adres, akademie, konferenční a rekreační střediska v ČR i Německu a také texty některých žalmů, písní a modliteb (opět v češtině i němčině).

Církev právě zrozená

(Bernard Gillieron, Vydavatelství Ml'n, 1996)

Malá, útlá knížka, kterou napsal farář evangelické reformované církve ve Švýcarsku, přibližuje čtenářům kapitoly ze života prvních křesťanů. Knižka je velmi přehledně řešena do základních částí, jejichž samotné názvy dobře vypovídají o jejich zaměření: Událost, kterou vše začalo, Rozmanité cesty, Vyznat svou víru, Jak se evangelium zvěstovalo, Křest nově obrácených atd.

jml

□ Sborové akce v prosinci

Pondělí	5.12.	16.30	schůzka křesťanské služby
Pondělí	5.12.	19.00	schůzka hospodářské komise
Úterý	6.12.	14.30	koncert pro nejen starší věkem: A.Máchová, klavír
Čtvrtek	8.12.	19.00	schůze staršovstva
Úterý	13.12.	14.30	setkání nejen pro starší věkem: M.T. Zikmund: 1.část: Calvin: Večeře Páně 2.část: Ch. Dickens: Vánoční povídka
Čtvrtek	15.12.	18.30	dílčí zkouška konfirmandů před rodiči a staršovstvem (vítání jsou i další členové sboru)
Čtvrtek	15.12.	19.30	tradiční vánoční třicátníci (J. Fučíkovský)
Sobota	17.12.	9.30-12.00	generální zkouška vánoční hry

Biblické hodiny se konají každou středu od 19.00 hodin, 21.12. se již nekonají.

Mládež se schází vždy v pondělí ve 20.00 hodin. 19.12.nebude, 20.12. se koná společná schůzka na Žižkově II. v 18.00.

11.12. 3. adventní neděle – synodní senior Joel Ruml

18.12. 4. adventní neděle – dětská vánoční slavnost

24.12. Štědrý den v 15.00 – Jiří Ort

25.12. Hod Boží vánoční – Martin T. Zikmund

26.12. Sv. mučedníka Štěpána, VP – prof. Pavel Filipi

1.1. Nový rok, VP emeritní synodní senior Pavel Smetana

Pokud není stanoveno jinak, bohoslužby začínají v 9.30.

14.12. v 19.00 Česká vánoční mše J.J. Ryby, F.X. Richter – koncert C dur opus 51, koledy, v podání orchestru Qvattro Corde a sboru Canticorum iubilo – benefice Domovu sv. Rodiny na Petřinách (nadace sestry Akvinely)

18.12. v 17.00 Česká vánoční mše J.J. Ryby – Smíšený sbor J. Vycpálka

20.12. v 19.00 Česká vánoční mše J.J. Ryby – Smíšený sbor J. Vycpálka

Hrozen vinohradského evangelického sboru

Vychází přibližně jednou za měsíc. Redakční uzávěrka je vždy 18. každého měsíce. Redakční kruh tvoří **Matěj Cháb** (chab@idealtour.cz), **Miloš Lešikar**, **Petr Sláma** (slama@etf.cuni.cz), **Jana Šarounová** (sarounova@quick.cz) a **Blanka Uličná**. Tiskovou verzi v programu OpenOffice.org připravuje **Tomáš Osladil**, internetovou **Jan Šaroun** (saroun@quick.cz). Adresa na internetu: <http://vinohrady.evangelnet.cz/hrozen>. Příspěvky, reakce či dotazy posílejte na adresu sboru (Korunní 60, 120 00 Praha 2 – Vinohrady, tel. 224 253 550, e-mail: fsvinohrady@volny.cz) nebo přímo redaktorům. Určeno jen pro vnitřní potřeby vinohradského sboru. **Neprodejné.**